

kapacitetsproblemer i det offentlige sundhedsvæsen.

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at spørgsmål skal rettes til ordføreren, der netop har haft ordet. Så hvis vi skal være meget lovmedholdelige i forhold til forretningsordenen, må hr. Frank Aaen først få lov til at besvare spørgsmålet, når han skal være ordfører.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg vil bare bede hr. Brian Mikkelsen bekræfte, at man kan have alle mulige gode ønsker, men at det altså er virksomhederne, der bestemmer, hvem der skal have gavn af det her lovforslag. Der er ingen tvivl om – sådan er det jo – at virksomhederne er mest bekymrede for deres topmedarbejdere.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Til hr. Frank Aaen: Den rangorden og kategorisering hører igen en fjern fortid til. Virksomheder i dag har jo et socialt ansvar, de har en interesse i, at alle deres medarbejdere har det godt. De har ikke en interesse i, at nogle bliver holdt væk fra arbejdet. Derfor har de selvfølgelig en interesse i, at man hurtigst muligt kommer ud og bliver behandlet.

Og til ordføreren for det socialliberale parti, hr. Morten Helveg Petersen, som jo egentlig også burde kunne se en sådan argumentation: Der ligger selvfølgelig nogle incitamenter i det sundhedsfaglige system i, at man går ud og opretter nogle ekstra pladser. Det kan man jo gøre på forskellige måder. Det er selvfølgelig ikke særlig mange.

I dag er der i det private system meget, meget få pladser, alt for få. Men det er klart, at når der vil være mulighed for, at arbejdsgiveren kan trække nogle udgifter fra ved f.eks. alkoholafvænnning, vil der blive nogle flere pladser, naturligvis. Det kunne være med nogle udenlandske specialister. Det ville kun være sundt og godt, at vi kunne få noget inspiration derfra. Ellers er markedet indrettet sådan, at man selvfølgelig vil kunne etablere de tilbud.

Den dér socialdemokratiske opfattelse, som vi i hvert fald ikke har, af, at alt er status quo og man ikke kan udvide enten det ene eller det andet, holder ikke i 1998 og 1999.

Aage Frandsen (SF):

Det her lovforslag vedrører alene muligheden for, at arbejdsgiveren under helt bestemte betingelser kan give et personalegode til sine medarbejdere, og hvis medarbejderen benytter sig af det i forbindelse med en alkoholafvænnning, ja, så er det ikke skattepligtigt. Det er det, det drejer sig om her.

Så kan det godt være, at hr. Brian Mikkelsen og hr. Peter Brixtofte har forestillinger om, at vi også skal lave noget helt andet. Og »vi« kan så være nogle andre i Folketinget, det er i hvert fald ikke os.

Da CD fremsatte forslaget til folketingsbeslutning i foråret, kunne vi støtte nogle principper i forslaget, og vi sagde så, at vi ville være med under bestemte betingelser. Det var, fordi det i virkeligheden drejer sig om at bryde et princip, som ellers er meget vigtigt for os.

Derfor er det heller ikke så underligt, at hr. Peter Brixtofte siger, at det var lidt overraskende, at SF støttede det. Vi har et principielt synspunkt, der går på, at løn og goder, som medarbejdere får, er beskatningspligtige. Det er et rigtigt princip, og hvis man laver undtagelser i forhold til det, skal man tænke sig meget grundigt om, og det var også derfor, at vi lagde vægt på, at det var Skatteministeriet, der gik i gang med at undersøge de her ting, og at vi ikke lavede en hovsabslutning i forsommeren, hvor der kunne være et flertal, der ville være med til det, for vi kendte ikke alle konsekvenserne af det.

Det, der ligger nu, kan vi sige god for, vi kan støtte det, for det følger det princip, at det kun drejer sig om alkoholafvænnning.

Så er det spørgsmålet: Hvem er det så, det drejer sig om? Det var det, hr. Frank Aaen også var inde på. Det, der står, og der vil jeg så henviser til § 30, stk. 2, er, at det er en betingelse, at virksomheden skal have en generel personalepolitik på det her område, og at arbejdsgiveren har tegnet en forsikring, der omfatter samtlige virksomhedens medarbejdere. Om virksomheden så selv mener, at der er en medarbejder, der er vigtigere for vedkommende, og en anden medarbejder, der måske er mindre vigtig, ja, så er det den samme udgift for vedkommende arbejdsgiver. Det må man gå ud fra.

Det kan alligevel godt være, at arbejdsgiveren mener, at der er nogle, han gerne vil have til alkoholafvænnning, mens der er andre, han ikke vil have. Jeg kan selvfølgelig ikke være helt sikker på andet, end at det kan blive tilfældet. Men